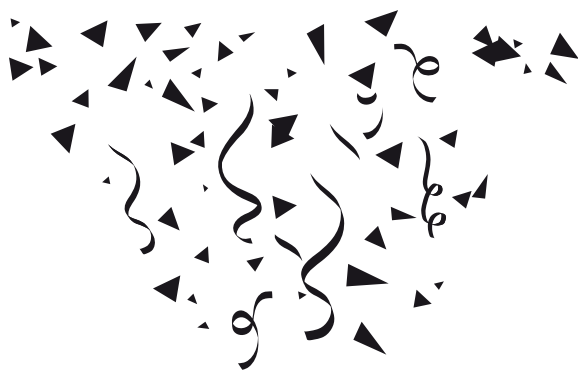


CRISTIAN EM.
ȘTEFĂNESCU

ZDREȚE



Libris
EDITORIAL

BRAȘOV, 2019

CUPRINS

NOTA AUTORULUI	5
ÎNAINTE DE TOATE.....	7
APROAPELE CEL MAI APROAPE.....	11
AUTO-MARSALA	12
BANI DE ROMÂNITATE	13
CĂCI NU ȘTIU CĂ AU MURIT	15
CELE DOUĂ SOMNURI	16
CLAUSTRĂRILE UDE	17
CLOROPLASTE PENTRU PATRIA NOASTRĂ	18
CURSUL VIEȚII ÎN MERS	19
CUVÂNT LACRIMAL	20
CUVINTE CHEIE	21
DACĂ	22
DESPRE CREDINȚE ȘI OCHELARI	23
DESTIN ȘI ÎNĂLȚIME.....	25
DIGITAȚIA POETICĂ.....	27
DIMINEAȚA ÎN CICLUL VIEȚII	28
DOAR SUFLETUL ERA PUDIC	30

ECOURI TRANSMORTALE	32
EUHARISTIA LEILOR	33
FIRELE DIN STEAG	34
FUNEBRU UNIVERSAL	35
ILUMINATUL ARTIFICIAL	37
INCENDIU	38
INSTINCTE REFULATE	39
INTEGRITATEA POETULUI	41
ÎNDEMN LA SCRIERE	42
ÎN PIELEA UNUI HRISTOS CU PLUȘURI	44
ÎNTREBĂRI PE INTERZIS	46
LACRIMI CURG PRIN CRĂPĂTURI	47
LA JUDECATĂ	48
LA ȘI ALȚII	49
LA VÂNZARE DE DUMNEZEI	50
LIKE ȘI ALTE MARȚAFOIELI	52
LIMBA MEA COPILĂREASCĂ	53
MAIMUȚE-N TOATE ZILELE	54
MANIFESTUL POEZIEI LIBERE	55
MANOPERA DEȘERTULUI	56
MĂINI RECI	58
MEDITAȚIE ACASĂ	59
METASTAZA SOLITUDINII	60
MUSTĂȚILE LUI CRONOS	61
NIMIC NU SE PIERDE	62
NORME POVEȘTI PIXURI	63
NOU COMBATANT	64
OMORUL DESPRE MINE	65

ORGASM	66
PASTEL DE PROȘTI	67
PASTEL DE TOAMNĂ PE SCAUN	68
PASTEL ÎN PARC	69
POSTCREȘTINISMUL	71
PREȚUL UNOR OCHI DESCHIȘI.....	72
PRIMĂVARA ȘI-O STATUIE	73
PORUMBEI ȘI RĂZBOAIE	74
RO-MAMEI.....	75
SALVARE CHRISTICĂ	77
SPĂLARE DE TIMP	78
SENZAȚII DE CONSUM	79
SINGURATICI DEMOCRATICI	80
SIMPLITATE	81
SOMNUL FĂRĂ PLEOAPE.....	82
STELE BECURI ȘI DIN CERURI	83
ȘI TOTUȘI PLECI	84
TRANSCEND ÎNTR-O BATISTĂ.....	85
TRĂSĂTURA ȚĂRII MELE.....	86
TIMPURI NOI DOMNIȘOARĂ VECHE	87
TUȘIND PRIN NOAPTE.....	88
UN PASTEL GÂNDĂCESC TRAGIC.....	90
UN PASTEL CU CONOTAȚII	92
VIAȚĂ ÎNFUNDATĂ.....	93
ZEI ȘI LIMBI	95
ZDRENȚE.....	96
ZDRENȚUIMEA.....	97
ZIS-AI TU TATĂ DE MINE.....	98

ÎNAINTE DE TOATE

Dacă s-ar inventa o nouă religie, aş numi-o „poezie”, deoarece autorul a găsit convertirea trăirii poeziei, în ceva frumos. O particularitate descoperită devreme.

Parcurgând manuscrisul, am descoperit caracterul profund al lui Cristian Emanuel Ștefănescu, un tânăr inventiv, cu o capacitate semnificativă de a inventa posturi ale cuvintelor. Stilul e original și dă dovadă de talent, identitatea poetică e foarte bine conturată și avem de-a face cu o personalitate literară. Am descoperit mai multe trăiri în poezia lui, nu neapărat în ordinea de mai jos:

CREDINȚA: *Poemul Căci nu știu că au murit/ ruginesc crucile pământului/ iar eu nu am unde să-mi spun rugăciunea”*

TRISTEȚEA: *„mai bine să trăiesc printre ape/ unde ce plângi e totuna cu ce trăiești (poemul Claustrările ude) sau ...dacă ne-am iubit odată/ probabil am lăsat un geam deschis/ pentru ca reîncarnările noastre/ să se regăsească (poemul Dacă)*

IUBIREA: Neîncrederea în iubire cred că este „zdreanța” suferinței interioare. Forma iubirii are un contur în sufletul său, însă, vis-a-vis de realitatea acestui început de secol XXI, pare fantasmă.

Deși tânăr cu aspirații înălțătoare, sănătoase, apropierea sau integrarea în realul acestei vieți pe care o parcurge deja destul de matur, există temerea din poemul *Iluminatul*: *...inima mea s-a crăpat în variante multiple de iubiri/ de sine de aproapele și de dumnezeire/ lumea e-un pârjol rece*”

Să creadă oare autorul că lumea e desfrânată în sens peiorativ, sau, nu mai există acea puritate despre care a citit sau prima oară a auzit. Este motivul pentru care privesc poezia lui Ștefănescu, printr-un ochi întors, într-o analiză comparativă cu clasicii sau scriitorii secolului XXI. În oglinda textului cu incertitudini și frustrări, căutând piatra filosofală a ceea ce limba română permite mai mult sau mai puțin, autorul îndrăznește să nu tacă.

Realitatea înseamnă mai mult decât limbajul, iar abordarea ironică, superficială sau în profunzime, arată că eul poetic are formă ușor degradantă. Emoția și sentimentul sunt anihilate Cristian Emanuel Ștefănescu putându-se încadra cu toată metafora și figura de stil în genul poetic ce nu aduce glorie poeziei, nu periază, dar nici nu o îngroapă. Motivul, frustrarea a ceea ce nu concepe și nu permite, este ca puritate sufletească, să fie lezată.

Granița valorilor sau autenticitatea nu anulează creația, dar despre poezia acestui autor, nu se poate vorbi cu jumătate de gură. Există și filosofare anostă, dar predomină structura poeziei pe un schelet modernist de viziune personală. Poezia dezvăluie autenticitatea autorului, iar în lumina cuvintelor se distinge personalitatea.

Mai descopăr în poeziile autorului, comunicarea cu Divinitatea, într-un fel certăreț, în poemul *Întrebări pe interzis...., dincolo de orice restricție/ se-ascunde Paradisul/ o plăcere sau o cunoaștere / dar mereu cu libertatea de a face orice/ vine un preț/ măcar de aceeași valoare/ la ce mai tânjești când totul ți-e permis*. Sau: poemul *La judecată... pe-un tron de neamuri cocoțată// privind la mine va-ntreba / în ce grai îmi cer iertare*.

Poemele acestui volum sunt evolutiv așezate, parcă ar cuprinde perioadele în care autorul a perceput lumea cu tot ce înseamnă ea. Se recunosc în ele educația creștină, sensibilitatea, studiul asupra vieții – dacă mi se permite – matur înțeles, se recunosc „profesorii” întâlniți pe drumul vieții, fie ei părinți, educatori, etc.

Cei care i-au pus în mână cunoașterea lui Cristian Emanuel Ștefănescu, l-au îndemnat să și citească, filosofând atent la drumul trasat și parcurs de el până acum. Am regăsit aceasta în poemul *Limba mea copilărească*. Există totuși și filonul patriotic al autorului printre aceste poeme, libertin și umanist, am regăsit copilărie, grația, tinerețea care-i place enorm, cu toate ale sale.

Înțelegerea lumii este una, iar acceptarea vine după ea. Sensul dat de autor prin expresii unor stări, îl fac interesant și vrei să te pliezi după felul în care aduce atingere multor situații existențiale. Ex: *Porumbei și războaie... istoria se scrie de-nvingători/porumbeii cu burțile pline/ zboară cel mai sus/ pentru că alții sunt flămânzi*. Sau *Trăsătura țării mele ... e senzația țării mele/ port în papilele gustative/ fiecare moleculă dulce/ a graiului românesc*.

Oricum ar fi văzută de viitorii critici poezia lui Ștefănescu, e clar că nu degeaba a numit-o *Zdrențe* deoarece în poemul cu acest nume este clar: *am o vădită afinitate pentru literele colțuroase/ în care îți zgârii strădaniile poetice și le faci/ să sângereze într-un alfabet al tuturor trăirilor/ realitatea e-o manifestare a minții/ iar noi suntem zdrențele cu care se-mbracă/ un zeu plin de umilință*.

Forma în care autorul a reușit să intre în miezul vieții, cât și expunerea ei în poezie, mă face să cred că mai există și minunea de a scrie cu adevărată simțire. Succesul este asigurat, dacă, aceasta este calea. Cu siguranță veți lectura poezie.

GABRIELLA COSTESCU,

președinte al Asociației Literare

„Creneluri Sighișorene”, membră a

Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România

APROAPELE CEL MAI APROAPE

fiecare zi aduce o nouă foame
o nouă sete o nouă durere
 în oase în carne-n trup
 și precum ghiociei stoici
îndurăm tot ce se pregătește
 într-o liniște creștinească
și ne bucurăm de tot ce-avem
 mult puțin atât cât e

 în orice colț de pământ totuși
unii ghiociei vor fi mai răzleți ca alții
 și crescând peste aproapele lor
îl vor sufoca sperând și la puținul său

și iubirea asta de aproape e cu cântec
la fiecare individ îmbrac-o formă nouă
 se diluează se schimonosește
se reinterpretează și vine cu sensuri proprii
 în care aproapele cel mai aproape
 ești chiar tu însuși

AUTO-MARSALA

cineva a mai trecut pe aici de la începutul zilei
sau doar umbra s-a scurs în linii albe
zgâriind asfaltul în rune calcaroase
pământul e încă rece
marsală cursă-n picături
izolează un petic de pământ
într-o Kaabă personală
un soi de prozelit și-a pierdut sau amanetat
cel dintâi suflu pe cel din urmă
sau și-a ales o lume peste cealaltă
în căutarea unui alt sens de mers cu destinul

BANI DE ROMÂNITATE

să se strângă bani pentru popor
 că nu mai are de niciunele
 păduri vândute animale împușcate
 ape poluate și minereuri plecate
 dar cea mai tăioasă risipă
 nu-i de bani păduri și toate cele
 e pierderea românității
 când în fiecare colț al lumii
 un român se arde pe sine
 și-și schimbă sufletul pe-un altul
 sinuciderea prin renegare
 e păcatul capital în fața țării
 ne pierdem fraților ne pierdem
 și când nu va mai fi niciunul
 nu țara va fi goală de români
 ci românii vor fi goi de țară
 nu că nu vom mai ști cine suntem

dar vom ști cine-am fost
și degeaba
se vor strânge bani pentru popor
ca pentru un cerșetor
pe străzile de pretutindeni

CĂCI NU ȘTIU CĂ AU MURIT

în sunetul fulgilor căzând
ruginesc crucile pământului
iar eu nu am unde să-mi spun rugăciunea

frigul îngheață mâinile
iar atingerea mea dispare
și nu pot să pun o lumânare

iar cei căzuți de care mi-e dor
freamătă în trupul prăbușit
căutându-și existența
căci nu știu că au murit

CELE DOUĂ SOMNURI

toată lumea doarme de două somnuri
de odihnă și de uitare
unul spre a deschide ochii
iar altul spre a-nchide lumina lor
nu știu ce-i mai bun sau mai corect
să-ți aduci aminte că ochii
s-au închis se închid și se vor închide
sau să-ți iei cu tine
cea dintâi dragoste la prima vedere
spre cea din urmă uitătură a lumii